57e jaargang. — No 153. Dit nummer bestaat uit 8 bladzijden. Zaterdag, 24 December 1910

Men schrijft in te Tongeren bij H. Collée, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *POSTRIJDER* verschijnt 's woensdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten franco gedaan worden aan den uitgever, Groote Markt, te Tongeren.

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :

Twee maal per week, 4 fr. per jaar.
Een maal » 3 »
Een blad afzonderlijk 10 centiemen.

De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.

Aankondigingen : 15 centiemen per drukregel.

Reclamen, vonnissen en andere artikels, vooraan of binnen in het blad : 1 frank den drukregel.

EERSTE BLAD

TONGEREN, DEN 24 DECEMBER 1910

AAN ONZE LEZERS.

Van nieuwjaar af zal de prijs van het abonement aan den *Postrijder* der *provincie Limburg* op **DRIE FRANKEN** in plaats van vier geteld worden.

Wij zijn overtuigd dat deze merkelijke prijsvermindering overal den grootsten bijval zal verwerven.

Daar de *Postrijder* alle zaterdagen acht bladen beslaat, in een formaat minstens zoogroot alsdat der grootste dagbladen, wordt ons blad het voordeligste weekblad der provincie.

Ons aloud godsdienstig, katholiek en volksgezind programma, hetwelk wij altijd zullen voortgaan uit al onze krachten te verdedigen, de zorgen welke wij altoos meer en meer aan ons blad zullen toebrengen, deverbeteringen in onzen inlichtingsdienst ingebracht en eindelijk de verschillende voordeelen waruit onze lezers nut zullen kunnen trekken, geven ons de verzekering dat wij steeds, meer en meer, de gunst van het publiek zullen bekomen.

Dat degenen die ons sinds zoo lange jaren steeds getrouw gebleven zijn, dat de minder oude vrienden welke ons hun vertrouwen geschonken hebben ons, in ons propagandawerk, behulpzaam wezen.

Zulks zal voor ons eene aanmoediging zijn in onze onophoudende pogingen om steeds nog beter te doen.

Van af nieuwjaar zal de *Postrijder* twee maal per week verschijnen.

Zaterdags in acht bladzijden, groot formaat en 's woensdags in vier bladzijde kleiner formaat.

PRIJS :

EEN MAAL PER WEEK, 's zaterdags : 3 FR. PER JAAR.

TWEE MAAL, zaterdag en woensdag : 4 FR. PER JAAR

Goed nieuws voor onze geabonneerden.

Van af nieuwjaar zal er iederemaand tusschen al onze oude en nieuwe geabonneerden een raadsel aangeboden worden.

Aan de goede oplossing ervan zullen iedere maal

VIER PRACHTIGE PRIJZEN

waaronder elke maal een schoon en goed REMONTOIRUURWERK per uitloting, gehecht worden.

Onze Plakalmanak.

Wij hebben het genoegen aan onze lezers mede te deelen dat onze jaarlijksche Plakalmanak — welke thans gedruk is — dit jaar buitengewoon prachtig is.

Buiten de Kerkelijke Feestdagen, de Quatertemperdagen, de aanduiding der verschillende maanstonden, der zon- en maaneclipsen, der jaargetijden, der Paardenmarkten van Tongeren, enz enz. bevat onze Plakalmanak de zeer welgelukte portretten van HH. MM. Koning Albert en Koningin Elisabeth, en van HH. MM. den Keizer en de Keizerin van Duitschland, als eene herinnering aan het geestdriftig onthaal welke het Keizerlijk Echtpaar te beurt viel tijdens hun bezoek van ons Doorluchtig Vorstenhuis, te Brussel, op 22, 23 en 24 October 1910.

Gezien den overgrooten bijval welken deze zoo gemakkelijke als praktische almanak sedert talrijke jaren bekomt, twijfelen wij geenszins of hij zal nogmaals de gunst van het publiek verwerven.

Door zijne verzorgde en juiste opgaven, zijn sierlijken en schoonen druk op prachtpapier en zijn gunstig voorkomen, zal onze Plakalmanak dit jaar een echt sieraad zijn niet alleen in onze woningen, maar vooral in de koffiehuizen, in de bureelen, in de lokalen der Maatschappijen, in de handelshuizen enz. enz.

Een groot getal aanvragen zijn ons reeds toegekomen, en daar het getal exemplaren vastgesteld is, raden wij de personen aan welke onzen Plakalmanak willen bezitten, er zich zoo spoedig mogelijk van te voorzien.

N. B. — Al onze geabonneerden, de oude zoowel als de nieuwe, zullen onzen Plakalmanak kosteloos ontvangen.

KERSTMIS.

« Vrede op aarde aan de menschen die van goeden wil zijn ! » Zoo klonk, bij 't nederig Stalleke van Bethleëm, de troostende stem der eeuwige Waarheid.

Vrede of geluk bestond er toen op de aarde niet; de geesten waren verdwaald, de herten verbeest : en de mensch is geschapen voor 't Goede, voor de Waarheid.

Vrede en geluk zou de Zaligmaker op aarde brengen aan hen allen die ze waarlijk begeeren, aan hen allen die van goeden wil zijn.

De ster die schitterde boven het Stalleke, zijn wiegje, was het teeken der waarheid, het zinnebeeld des lichts dat Hij zou verspreiden ; de fakkel des Geloofs zou de zoo akelige duisternis der dwalingen verjagen, den mensch den echten, den waren weg des levens toonen.

Voor velen was dit zoo : voor hen die zijn woord aanhoorden en geloofden was hij waarlijk de Gelukkig- of Zaligmaker voor hert en geest.

Maar velen ook miskenden zijn woord, verstieten zijn licht, en die wandelen voort in duisternis en ondeugd en lijden; voor hen was hij geen Gelukkigmaker, omdat zij dit niet wilden ; zij waren niet van goeden wil.

En thans, na meer dan negentien eeuwen, weergalmt nog steeds het woord der Waarheid overal waar het licht van Bethleëm doordrong en schittert ; nog altoos worden vrede en geluk voorspeld aan hen wiens wil voor 't goede is, aan hen die naar de stem der eeuwige Waarheid luisteren.

Maar thans ook nog gebeurt wat wij over negentien eeuwen zagen.

Door velen wordt het goede niet gezocht, de stem der Waarheid niet aanhoord.

En thans ook nog gebeurt, wat altoos moet gebeuren : wie zich verwijdert van 't licht, wandelt voort in de duisternis ; en wat gaf ooit de duisternis anders dan onheil en rampen !

De geschiedenis is daar. Christus bracht op aarde beschaving en vrede, troost en hoop.

O ! ging toch eenieder naar 't Kribbeke van Bethleëm ! Verstond toch eenieder de heilzame lessen daar aan het menschdom gegeven !

De armen voorzeker zouden er de waardigheid hunner armoede waardeeren en eerbiedigen ; de rijken en welhebbenden zouden verstaan wat schat het voor hen is, omringd te zijn van armen ! Voor hen is de arme de broeder van Christus !

En zoo wierden eenvoudig en schoon, de hedendaagsche vraagpunten nopens de samenleving opgelost, altoos door Hem, die zich Verlosser en Gelukkigmaker noemde

De Staatsmannen mogen studeeren en overwegen zoo veel zij maar willen, om middelen uit te denken die een oorlog onmogelijk maken, 't zij tusschen de volkeren, 't zij tusschen de klassen des volks ; wij kennen maar een krachtdadig en onfeilbaar middel ; studeert en overweegt het ondoorgrondelijk geheim van 't Stalleke van Bethleëm !

En wanneer eens keizer- en koningrijken hunne wetten volgens die lessen zullen geregeld hebben, wanneer iedereen het licht der eeuwige Waarheid aanschouwt en bemint, dan eerst en dan zeker zal de ware vrede op aarde heerschen ; dan wederom zingen de Engelen evenals bij 't nederig wiegje van Bethleëm : « Vrede aan hen, aan allen die van goeden wil zijn ! »

Kerstlied.

O Groote God ! ô machtloos Kind !
Hoe eindloos hebt gij ons bemind,
Dat ge, uit den glans der hemelzalen,
Verlatend uwen glorietroon,
Op aard zijt willen nederdalen,
In eenen stal, een dierenwoon !

O Groote God ! ô lieflijk Kind !
Het englenkoor, dat blij gezind
Het feestlijk « Gloria » laat hooren,
Erkent zijn God in 't zwakke wicht,
Dat, uit een reine maagd geboren,
Daar op wat stroo in 't kribje ligt !

O Groote God ! ô teeder Kind !
Ziedaar de herders, die gezwind
Op 's engels tijding tot U snelden,
Aanbiddend knielen voor U neêr,
U groetend als den lang voorspelden
Verlosser, hunnen God en Heer !

O Jesus zoet ! ô godlijk Kind !
Geef dat thans ook ons hert U vind
Gij die, gehuld in arme doeken,
Der wereld Licht en Liefde bracht,
Geeft dat wij nooit iets anders zoeken.
O Godlijk Kind ! ô Oppermacht !

BUITENLAND.

Frankrijk

LAGE VERVOLGINGEN. — Voor de rechtbank van Charolles (Saône et Loire), in Frankrijk, verscheen dezer dagen eene klooster zuster van de orde van den H. Jozef van Chuny, die gedurende lange jaren de gemeenteschool van Saint-Julien de Civry had bestuurd.

Deze school is sedert de Oogstmaand verwereldlijkt. Op verzoek der bevolking van de gemeente en ondersteund door den burgemeester, was de Zuster met hare twee medezusters in de gemeente gebleven, niet als onderwijzeressen, maar als ziekenverpleegsters en om de armen te bezoeken.

Dat was hare misdaad ; inderdaad, de prefekt daagde de Zuster voor de rechtbank om, door het verplegen der zieken, in het ondersteunen der armen, de wet van 1 Juli 1901 te hebben overtreden. Op de vraag van den procureur, werd de Zuster verwezen tot 25 fr boet.

— EEN DIERENBESCHERMER GEWOND. — De markies du Trévan de Breiffeilar, eerste eere voorzitter van het Beroepshof, te Parijs, en eere-voorzitter van de Maatschbij ter Bescherming der dieren, wilde woensdag op Montparnasselaan een hond redden, die onvermijdelijk door eenen elektrischen tram ging verpletterd worden, maar hij zelf werd door den tram aangereden en erg over het gansche lichaam gekwetst, en het mag een wonder heeten dat hij er het leven niet bij inschoot. Zijn toestand is bedenkelijk.

— EEN GOEDE GRAP. — Een grappenmaker be ft te Parijs een royalistisch complot gesmeed, waar hij talrijke personen heeft beet genomen.

In een blad, waarvan de kolommen bij voorkeur openstaan voor uitnoodigingen om in de huwelijksboot te stappen, verschenen dezer dagen de volgende twee aankondigingen :

I. Goed uitziend rijk heer, zoo gaarne in het huwelijk treden met eene jonge en schoone dame, zelfs zonder bruidschat.

II. Dame van een zekere leeftijd, die over eenige middelen beschikt, zoekt huwelijk met een voornaam jongmensch. Op fortuin wordt niet gelet.

De plaatser van deze twee aankondigingen ontving natuurlijk een overstelpende hoeveelheid antwoorden. Hij koos met zorg de meest aantrekkelijke uit en schreef aan allen, zoowel dames en heeren, een zelfde briefje, dat met de volgende regelen eindigde :

Ik steek een witte roos in uw knopsgat (corsage), opdat ik u zal kunnen erkennen. Ik zal er zelf ook een dragen.

Allen werden op hetzelfde uur ontboden bij een koffiehuis, Place de la Bourse, te Parijs.

Verder werd een brief gezonden aan den prefect van politie, met de mededeeling, dat op dat en dat uur, van dien en dien dag, voor dat en dat koffiehuis op de Place de la Bourse, een aantal royalistische samenzweerders, mannen en vrouwen, allen kenbaar aan eene witte roos zouden aankomen.

Onze vriend ging, natuurlijk zonder witte roos, naar bedoeld koffi huis en wachtte op de dingen die komen zouden. Zijne verwachting werd niet teleurgesteld ; het werd vooral toen het afgesproken uur eenigen tijd voorbij was, een volksoploop van dames en heeren met witte rozen op de borst en het koffiehuis zat spoedig stampvol. En toen men een uur lang gezeten had, begreep ieder wel, dat hij bij de neus was genomen. De meeste namen de grap goed op en maakte daar de omstandigheden gunstig waren, zooveel trouwlustige lieden bijeen ! van den nood een deugd, en velen gingen paartesgewijze weg. Enkele kniesooren gingen hun beklag doen bij den commissaris van policie en werden daar hartelijk uitgelachen

De prefect van policie is echter niet ingeloopen.

Duitschland

DE KEIZERIN LIJDEND. — Men meldt uit Berlijn dat de gezondheidstoestand van de keizerin niet al te best is. Zij lijdt aan eene ontsteking in de ooren die een onrustwekkenden toestand zou veroorzaken.

— GELUKKIG ONTSNAPT. — De koning van Saksen is bijna gedood geworden gedurende een jachtparty te Carinthie. Hij werd bijna begraven onder een sneeuwval den hij maar kon ontwijken, verwittigd door de geweerschoten van zijn wachten ; zich verscholen hebbend onder eene rots, zag hij den sneeuwval boven zijn hoofd nederstorten.

— SCHRIKKELIJKE BRAND. *Een vader met zijne vijf kinderen verkoold.* — Te Uhsmonndorf, in Schlezien, hebben kinderen, die met stekjes speelden, een huis in brand gestoken. De vader en zijne kinderen zijn in de vlammen omgekomen.

Spanje

EEN STIERENGEVECHT OP STRAAT. — In de stadte van San Bernardo, te Sevilla, zijn bij het laden van stieren, er drie ontsnapt ; zij ijlden in dolle vaart, de stad in. Oogenblikkelijk werden de magazijnen gesloten en nam elkeen verschrikt de vlucht. Zekere Juan Rodrigues, werd tweemaal door eenen stier gevat, in de hoogte geslingerd en vervolgens tegen eenen muur verpletterd. De picador José Gill, bekwam een schrikkelijke hoornstoot in de buik. Vijf jongelingen we den levensgevaarlijk gekwetst en een vijftiental personen min of meer erg gewond.

Rusland

ERG ONGELUK. — VEEL DOODEN. — Uit Nicolaieff : Een graanzolder, is ingestort, dertig werklieden begravend. Men heeft tot hiertoe vijf lijken opgehaald.

China

CHINA ONTWAAKT ! — Men seint uit Peking, dat, na eene langdurige bespreking, de nationale vergadering eene kommissie gelast heeft eene nieuwe petitie op te steilen waarbij men den keizer verzoekt de groote raadgevers der kroon, persoonlijk in beschuldiging te stellen.

In dat stuk drukt men erop dat het noodzakelijk en dringend is die raadsheeren onverwijld in beschuldiging te stellen. Indien de keizer hunne vraag niet inwilligde, zouden de leden der nationale vergadering hun ontslag nemen.

Alhoewel de redevoeringen welke uitgesproken werden in de nationale vergadering, zeer bezadigd waren in den vorm, moet men toch bestadigen dat het de eerste maal is dat, in de geschiedenis van China, aangestipt wordt, dat de daden van de regent, sprekend en handelend in naam van den keizer, afgekeurd worden in volle vergadering van de nationale vergadering.

— DE PEST IN MANDCHOURIE. — De tijdingen over de pest in Mandchourie blijven voortdurend onrustbaarend.

In Mongolié zijn talrijke dorpen gansch uitgestorven ; de smetziekte breidt zich uit tengevolge der onverschillighеid der Chineesche overheden. De Duitsche konsul te Kharbine heeft daartegen geprotesteerd, en gedreigd met de tussenkomst van Duitschland, indien de Chineezen geene doortastende gezondheidsmaatregelen nemen.

Engeland

VREESELIJKE MIJNRAMP 300 MIJNWERKERS BEDOLVEN. — Ten gevolge eener ontploffing zijn 300 werklieden in de koolmijn van Bolton bedolven. De ophaalbakken versperren de putten en sluiten de verluchting af. Acht mijnwerkers zijn kunnen gered worden. Men heeft den slag der ontploffing verscheide mijlen ver gehoord. Men heeft woensdag vijf lijken kunnen bovenhalen.

(Nadere bijzonderheden). Men zegt dat de put waar de ontploffing zich voordeed, de min gevaarlijkste is van het land. Men denkt dan ook, dat de ontploffing veroorzaakt door eene veiligheidslamp of een stekje.

De onderbestuurder stierf aan verstikking door, zonder toestel, eene redding te willen beproeven.

Men schat thans op 350 het aantal mijnwerkers, die op het oogenblik der ramp aan den arbeid waren.

Men wanhoopt nog een enkel wezen levend terug te vinden.

Alhoewel men met de reddingswerken pas 200 voet gevorderd is, vond men hoopen lijken.

Oostenrijk

DOOR DE SNEEUW OVERVALLEN. — Eene patroeilje van het 36e linieregiment is bij Langres, door eene sneeuwlawien overvallen. Een officier werd gered. Zes soldaten werden onder de sneeuw bedolven. Onmiddelijk werden de reddingswerken begonnen, doch toen men ze verloste, waren zij reeds bezweken.

Portugal

HELDHAFTIGE VROUWEN. — Te Mourisca was brand uitgebroken in een af gelegen huis, waarin zich een gebrekkelijk meisje bevond. Vier vrouwen van het dorp drongen langs eene ladder in het brandend huis om het kind te redden. Wat later zag men de heldmatige vrouwen aan een venster verschijnen met het meisje in de armen, toen eensklaps het dak instortte. De vier vrouwen en het meisje werden onder de puinen bedolven en levend verbrand.

— DE KONINGSGEZINDEN. — Er wordt verzekerd dat de koningsgezinden besloten hebben Manuel terug op den troon te herstellen, en dat zij, om daartoe te geraken, alle middelen zullen gebruiken.

Amerika

175.000.000 FR GESCHONKEN AAN DE HOOGSCHOOL VAN CHICAGO. — De heer John Rockefeller komt aan de hoogeschool van Chicago eene nieuwe gift van 50 miljoen frank te doen. Dat maakt met de vroeger reeds gedane giften, een totaal van 175 miljoen frank, door deze milddadigen heer aan de hoogeschool van Chicago geschonken.

BINNENLAND.

LUIK — DOOR EENE RAT GEBETEN. — Een bewoner der Sinte-Margarethastraat, met name P., was eenige stukken hout aan het verplaatsen in zijnen kelder. Opeens voelde hij eene hevige pijn in den rechterduim. Eenige oogenblikken daarna, zag hij eene overgroote rat wegloopen ; het was zij die hem gebeten had.

— BREKEN VAN TROUWBELOFTEN. — Zekere X., werd wegens dit misdrijf voor de rechtbank van Luik gedaagd. Hij had eene jonge dienstmeid verleid en beloofd, haar te trouwen.

Maar op den dag voor de trouwplechtigheid bepaald, ontving de bruid eenen beleedigenden brief, in welke X., verklaarde, met haar af te breken.

Het meisje liet dat zoo niet. Zij daagde X., voor de rechtbank en deze veroordeelde hem tot het betalen van 6000 fr. vergoeding.

BRESSOUX — EEN ONTAARDE ZOON. — Te Robermont wonen de echtgenooten Ma. van welke de man 65 jaren oud is, met hun 30-jarigen zoon. Dinsdag avond, rond 8 u., was de zoon bedronken te huis gekomen. De vader berispte hem daarover, doch zulks viel niet in den smaak van den drinkebroer, die hem talrijke slagen toebracht, zoodat de arme man deerlijk bloedde. De kerel legde zich vervolgens te bed. De geburen gingen eenen geneesheer bijhalen, die bestadigde dat vader Ma. verscheidene tanden verbrijzeld had. Naar het schijnt, is zijn toestand vrij erg. De zoon zit achter de grendels.

ANS — ONDER DEN GROND. — Een opzichter der koolmijn « des Français », met name N., werd gisteren in eene gaanderij aangevallen door eenen koolgraver, zekeren L., aan wien hij eene opmerking had moeten maken nopens zijn werk. De baldadige bracht hem voetstampen toe tegen 't hoofd en op andere lichaamsdeelen. N., werd in deerniswekkenden toestand naar boven gehaald.

Hij zal vrij lang moeten blijven, zonder te kunnen werken. De dader beweert geslagen te hebben, om zich te verdedigen. Men heeft hem echter seffens weggezonden.

ALLEUR — DIEFSTAL. — Een maalder van Luik, M. Nolden, is hier t slachtoffer geweest van eenen stoutmoedigen diefstal. Terwijl hij zich ter huize van een zijner klanten, M. Mardaga bevond, heeft een kerel eenen zak meel, en een anderen zak van zijne kar gebaald. 't Was niet de eerste maal dat zulks gebeurde, en men verdacht zekere M., de dader te zijn. In den loop eener huiszoeking, ten zijnent ondernomen door de gendarmen, werd een der gestolen zakken ontdekt. M., beweert hem op den openbaren weg gevonden te hebben. Het onderzoek wordt voortgezet.

BRUSSEL — Over een paar dagen vermiste men een 13-jarigen jongen uit de Nieuwe Vestingstraat en men zocht hem overal vruchteloos op. Nu is hij van zelf teruggekeerd. Hij was op de kar van eenen groenselboer gekropen en mee naar Mechelen gereden. Daar had hij twee nachten en een dag doorgebracht en keerde toen, vol-

GEBRANDMERKT

6de vervolg

Ik wist niet dat ge zóó heftig kon zijn, Lionel, fleemde Phyllis, heimelijk zich verkneuvelend over zijne kwaadheid. Ge maakt mij heusch bang !... Maar, om op de zaak terug te komen, — toen ik van morgen aan mijne tante vertelde wat ge mij gisteren avond hadt gezegd, en dat ik zelf, — nu, dat ik wel een beetje van u hield, — toen gaf zij mij iets ten antwoord, dat ik nooit van haar had verwacht. Zij zegde dat voor een meisje van mijn uiterlijk en — en bovendien met hetgeen ik bij mijne meerderjarigheid te wachten heb, dat, kort en goed, dat voor zoo'n meisje iemand als gij niet half goed genoeg waart. Dan had ik toch wat beter uit mijne oogen kunnen kijken, meende zij. En toen zinspeelde zij op dien akeligen lord Shelford. Zij zegde dat honderd moeders voor eêne hem aan den lijmstok trachten te krijgen, en zij meende dat ik eene goede kans had.

— Walgelijk ! Gedrochtelijk ! siste de verontwaardigde vrijer.

— Maar ik heb niet naar haar willen luisteren, hernam Phyllis, zijne hand kuipend. Dat kunt ge toch wel denken. Ik zegde haar vierkant dat ik u liefhad en dus u en niemand anders wilde trouwen. En toen werd zij zoo boos, zoo boos !... Maar ook ik heb een duiveltje in mij, als zoudt ge het niet willen gelooven — zij grimmikte koket in zijn gezicht —, en tegenwerking maakt enkel dat ik nog stijver op mijn stuk sta. Dus ging ik heen en telegrafeerde aan u. En hier ben ik nu, zooals ge ziet ! zoo eindigde zij giegelend.... Wel, wat zullen wij er aan doen ?

— Mijn trouwe schat en engel ! riep de jonkman hartstochtelijk.

— Zóó is 't al wel, en wees nu verstandig, zegde zij. Al die malligheid helpt ons niet veel verder.

— Neen, dat weet ik óók, stemde Lionel grimmig toe. Ik rijd dadelijk met u terug, om met uwe tante te spreken.

— Dat zult ge wel laten, gij dolkop, snibde het meisje, met eene koude douche voor zijn opwinding. Ge zoudt mij in een schoon parket helpen. Denkt ge dat tante vermoedt dat ik hier met u uitgegaan ben ?

— Dat is waar, gaf Lionel toe, op zijn neus kijkend.

— En bovendien zou het niemendal baten, hernam Phyllis vertrouwelijk. Ge weet niet hoe koppig tante werken kan, als zij eenmaal iets in haar hoofd heeft gezet. Volmaakt als een muilezel. En dan laat zij iemand niet meer met vrede, vóór zij haar zin heeft doorgezet. Ge begrijpt hoe aangenaam dat voor mij zou wezen vent. Ik ben eerst over drie jaar meerderjarig — en ik zou dus al dien tijd nog volop het plezier er van kunnen beleven. Ge moet iets slimmers er op bedenken, hoor !

Zij keek hem aandachtig aan, betwijfelende of hij snugger genoeg blijken zou om het initiatief te nemen.

— Arm meisje, murmelde hij teeder.

Daarop volgde een pauze, gedurende welke Phyllis een heftigen aandrang voelde om hem te schoppen of te knijpen. Zijn geest werkte haar te traag, en zij voelde reeds dat de wandeling door het leven met hem als onafscheidelijk metgezel niet altijd amusant zou wezen. Maar zij was wel genoodzaakt te dansen, al was het dan niet met den prins.

Bovendien, eene gehuwde vrouw is tegenwoordig niet zoo belachelijk aan haren echtgenoot verbonden, als in den dommen ouden tijd. In deze overweging vond zij een troost. Verder had zij geen hekel aan Lionel. Zij mocht hem in sommige opzichten zelfs wel lijden — en hij zag er niet kwaad uit. In elk geval, dringend had zij een anderen naam en een beschermer noodig, en zij wist dat Lionel haar een goede waakhond wezen zou. Jammer maar, dat hij zoo'n schaapskop was.

— Wilt ge mij vertrouwen, liefste ? fluisterde hij.

— Dat weet gij wel, — met mijn leven, zoo noodig ! antwoordde zij impulsief ; en met een gevoel van triomf begreep zij dat zijn langzame brein eindelijk op den inval was gekomen, dien zij wilde, maar niet had durven uitspreken.

Daarop volgde, bij wijze van aanmoediging, weer eene wisseling van kussen, die hier met nauwkeurig beschreven behoeft te worden

— Er zit maar één ding op, voor zoover ik kan zien, zegde Lionel, nadat hij weer op adem gekomen was. Maar ik durf het u haast niet voorstellen, lieveling.

— Wel ? En wat zou dit dan wezen ? vroeg Phyllis, zich meesterlijk van den domme houdend.

— Wel, voer Lionel voort, met klimmende warmte... ziet gij, ik ben voblagen onafhankelijk en gelukkig bezit ik van het aardsche slijk genoeg, om er heel behoorlijk en netjes van te kunnen gaan trouwen. Dus zie ik niet in waarom wij iemand ter wereld naar de oogen zouden kijken, of ons een spaak in 't wiel laten steken door kwaadaardige oude tantes. Laten wij de koe bij de horens vatten, schat !

— Koe ? — Horen ? bruhaalde Phyllis, alsof zij geen woord er van snapte.

— Nu ja, duidelijker dan gesproken, laten wij zelf het paard spannen voor het karretje van ons eigen geluk !

— Hemel, Lionel, wat bedoelt ge toch ? riep het meisje, altoos nog figurerend als het beeld der onnozelheid.

— Laten wij op den loop gaan, hartedief ! pleitte Lionel vurig, en hij drukte haar tegen zich aan. Laten wij stilletjes ergens ons laten trouwen en aan niemand iets er van zeggen tot de kogel door de kerk is. Laten wij ons eigen geluk in onze beide handen nemen en van ons leven genieten zoo veel als wij maar kunnen !..

Hij redeneerde als een molenrad, en de woorden kwamen hem recht uit zijn hart. Daardoor deed hij ook Phyllis ontvlammen. Als hij altoos maar zoo was dan zou de wandeling door het leven met hem al heel wat aangenamer uitvallen, dan zich aanvankelijk vermoeden liet.

— Maar wat zullen de menschen wel zeggen ? protesteerde zij flauwtjes, hem tevens veroorlovende haar zonder verzet in zijne armen te sluiten.

— Laten de menschen zich met hunne eigen zaken bemoeien, riep Lionel, manmoedig alweer een half dozijn kussen roovend. — Ze zullen er ook wat om malen ! Binnen acht dagen is de heele historie glad vergeten.

— Maar 't is toch zoo iets raars, wierp Phyllis tegen, reeds half overreed, maar tot zich terugtrekkend in haar hoekje.

— Heel de heele is iets raars, zegde Lionel, en wij leven beslotmaal in eene rare wereld. Wie tegenwoordig niet neemt, die heeft ook niet. Om het geld is 't maar te doen, en wie den prijs betalen kan, die heeft de koopwaar.

— Nu nu, ik krijg óók nog wel een beetje geld, lachte het meisje. Als ik een-en-twintig jaar word, zelfs een aardig hoopje.

— Ik wil geen geld, ik wil enkel u, verklaarde de jonkman in vertrukking. Wilt gij uzelf aan mij toevertrouwen ?

Met een kuikje stemde Phyllis toe. Zij had haar oogwerk bereikt, zonder dat hij het vermoedde.

— Wat zal het heerlijk wezen, murmelde zij — met u alleen te zijn — altijd met u ! Het vooruitzicht lacht mij zoo toe.

Alweer moest de verrukte Lionel haar omhelzen.

— Maar gij moogt het aan geen sterveling zeggen, het zij er plechtig op volgen. Verstaat gij wel ?

— Natuurlijk toch. Zegt gij 't aan Doris ?

— Ik zal er wel op passen ! Het eerste wat zij zou doen zou zijn het aan tante te verklappen, antwoordde Phyllis, en zij sloot haren monu alsof zij van plan was hem nooit meer te openen. Ik vertrouw niemand. Ik neem enkel mijn valiezje mee, met mijne kleenoodien, en enkele benoodigdheeden. De rest zullen wij te Parijs moeten koopen. En ik zal eenige dingen inpakken, die ons later kunnen worden nagezonden.

— Wat zijt gij toch kranig en flink ! riep Lionel bewonderend, niet vermoedende hoe zij tevoren reeds, alles haarlijn overlegd had. Zij onderdrukte een glimlach.

— Zeg nu den koetsier dat hij terug rijdt, mijn jongen, zegde zij, anders krijg ik thuis den wind van voren.

Bij het huiswaarts rijden maakten zij nog allerlei schikkingen.

— Ik ga morgen naar mijn notaris, om de noodige financieele regeling te treffen, zegde Lionel, het meisje met zijne oogen verslindend.

— Och, laat dat toch. Dit is immers heelemaal overbodig, zegde Phyllis, in stilte zich verkneuvelend, maar met het air alsof zij van geldzaken niets weten wou.

— Volstrekt niet, antwoordde Lionel. Er moet behoorlijk voor u gezorgd worden, ook in de toekomst. Laat mij dus maar begaan. En dan ga ik de noodige stappen doen om ons zoo vlug mogelijk te laten trouwen. Dat zal morgenvroeg al moeten gebeuren, het hij met een gelukkig lachje er op volgen. Want wij moeten den morgendtrein naar Dover nog zien te pakken. Wij moeten onmiddellijk er van door, om ongewenschte ontmoetingen te vermijden. Als eenmaal de kogel door de kerk is, dan zal uw tante haar hoofd er wel by neerleggen.

Phyllis stiet een raadselachtig lachje uit, en daarop redeneerden zij alweer verder.

Eensklaps, bij Sloane Square, riep het meisje :

— Nu moet ik hier uitstappen, en als de wind naar huis.

Ongaarne genoeg hielp hij haar uit het koetsje.

— Zal ik u morgen zien, mijn engel ? vroeg hij bij het afscheid nemen.

— Neen, neen, dat zal niet gaan, begeerige jongen ! lachte het meisje. Heb nu geduld. Nog maar twee dagen en dan zult ge mij meêr dan genoeg zien !

— Nooit genoeg ! Nooit ! zwoer hij. Maar ik wilde u enkel maar voor een uurtje, om met mij naar een goudsmid te gaan en een verlovingsring te koopen — en misschien nog een paar andere nesterijen — begrijpt gij ?

Phyllis oogen schitterden.

— Best, mijn jongen, zegde zij. Hoe lief van u, dat gij daaraan nog denkt ! — Dus, laten wij dan afspreken dat wij elkaar morgen weer op hetzelfde plekje ontmoeten, om drie ure.

En stralend verliet zij hem.

— 't Is wel een goed slag van een jongen, mompelde zij. Ik hoop maar dat hij mij op den langen duur niet al te erg vervelen zal.

VI.

Zelfs Phyllis voelde eene buitengewone ontroering, toen zij in de vroegte van den zomermorgen uit het huis aan de Cadogan Place sloop.

Het huwelijk was vastgesteld op half negen, in de kerk van St-James, aan Piccadilly. Lionel had afgesproken dat hij zijn bruidje aan de kerkdeur zou opwachten.

Zoodra Phyllis veilig en wel om den hoek der straat was, riep zij een koetsier en gaf hem het adres ; en de man grinnikte veelwetend toen hij de zweep over zijn paard legde, in het vooruitzicht van een goed drinkgeld.

Het meisje was geheel in het wit, zoo schoon mogelijk voor de gelegenheid aangedaan. Maar in haar hart speet het haar dat zij met trouwen kon in het ideale satijnen sleepkleed, met kanten sluier en myrtenkrans, en deu stoet van bruidsmeisjes, dien zij altoos had gedroomd. Want eene grootscheepsche trouwerij, waarover de halve wereld spreken zou, had haar altoos voorgezweefd als het hoogste en heerlijkste ding ter wereld.

En nu zou er niemand wezen om de bruid te bewonderen — behalve, natuurlijk, de bruidegom — maar die telde niet mee. Dus aanvaarde Phyllis den gewichtigsten stap in het leven van een meisje met gevoelens van niet geringe spiegheid. Evenwel, begrijpende dat 't onder de gegeven omstandigheden toch niet anders mogelijk was, schikte zij zich in het onverandertjke en besloot er van te halen wat er van te halen viel.

Haar gansche reisgoed bestond uit een handvaliezje en een lichten stofmantel. In hare slaapkamer thuis had zij twee koffers achtergelaten ter nazending ; en den ganschen nacht was zij bezig geweest om die te pakken. In Lionel's vertrek wachtte een derde koffer, gevuld met allerlei haastig gekochte reisbenoodigdheden.

De cab hield straks voor de kerkdeur stil, en Lionel hielp zijn bruidje uitstappen. Hij zag er knap en flink uit, zoodat Phyllis oogen hem goedkeurend monsterden. Hij droeg een donker flanellen kostuum en een strooheed, en hij droeg een witte roos in het knoopsgat.

— Bravo ! fluisterde hij. Ik was op het laatste oogenblik haast bang dat ge mij zoudt hebben laten staan schilderen.

— Malle jongen ! Vertrouwt ge mij dan niet ?

— Ja zeker, antwoordde hij vroolijk, terwijl zij de kerk binnentraden. Maar gij begrijpt wel dat ik ook een beetje zenuwachtig ben.

(Vervolgt.)